ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MYRIAM HARRY

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ

Πεσμένη σ' μιά ἰνδική πολυθρόνα, ἡ Ἐλιάν Μυρτίλ, ἡ γνωστή συγγραφεύς, κοίταζε κουρασμένα τά πολυτελῆ παραπετάσματα καί τά ἐξωτικά κομψοτεχνήματα πού στόλιζαν τό κομψό γραφεῖο της. Εἶχε γύρω της τόσες ἀναμνήσεις, πού ἀρκοῦσε μόνο νά μισοκλείση τά βλέφαρά της γιά νά ζωντανέψη τό παρελθόν καί νά ξαναφέρη στή μνήμη της τά περασμένα...

Σήμερα ὅμως ἡ πηγή τῆς ἐμπνεύσεώς της εἶχε στερεψει. Ἡ ἐσωτερική της φλόγα εἶχε σβυσεῖ μπροστά στό θλιβερό της περιβάλλον. Ἀνάμεσα ἀπ' τά τζάμια τοῦ παραθύρου της βλέπει γυμνά κατάμαυρα δέντρα νά τρέμουνε στό φύσημα τοῦ ἀγέρα κάτω στόν κῆπο ἄσπρα χρυσάνθεμα στή θέση τῶν κατακόκκινων ρόδων τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ Ἐλιάν Μυρτίλ εἶνε λυπημένη. Ὡς τόσο ὁ κόσμος τήν θεωρεῖ εὐτυχισμένη καί χαρούμενη. Τά βιβλία της ἐξυμνοῦν τή ζωή, θεοποιοῦν τόν ἔρωτα.

Ὁ ἔρωτας! Ἕνα θλιβερό χαιόγελο διαγράφεται στά χείλη της. Ὁ ἔρωτας! Τί ἤξερε πραγματικά ἀπ' αὐτόν; Τόν ἀγνό, τόν ἀθῆωτό, τό μυστηριώδη ἔρωτα, πού τόσες φορές εἶχε περιγράψει καί τόσες φορές εἶχε ὀνειροπολήσει, τόν εἶχε δοκιμάσει ποτέ ἡ ἀυτή; Αὐτή, πού ἀναπήθηκε ἀπό τόσες χιλιάδες ἀναγνῶστες, εἶχε πονεύσει ποτέ, ἔστω καί μιά φορά, τόν ἔρωτα σέ κάποιον! Κι' ἐνέα γυναῖκα ἀτλώνει μέ πάθος τά χέρια της πρός αὐτόν τόν ἀγνωστο θεό πού θά τήν ἔκανε νά λησμονήση μέ μιᾶς ὅλα τ' ἄλλα.

Ἔξαφνα ἄκουσε νά χτυπᾶ τό κουδοῦνι. Σέ λίγο μιά ὑπηρέτρια τῆς ἔφερε μιά μικρή κάτασπρη κάρτα, ἀπάνω στήν ὁποίαν ἡ Ἐλιάν διαβάζει:

Ὑπολοχαγός **Ρενέ Μαρτέν**

Βον Πεζικόν Σύνταγμα Ἀποικιῶν

Σαϊγκόν

Πρώτη φορά βλέπει αὐτό τό ὄνομα, ἀλλά αἰσθάνεται πάντοτε ἕνα τρομερό ἐνδιαφέρον γιά κείνους πού ὑρχονται ἀπό μακρυά.

— Ἄς ἔμπει, λέει στήν ὑπηρέτρια.

Ὁ ὑπολοχαγός Μαρτέν μπῆκε. Ἦταν ἕνας νέος, δυνατός καί ἡλιοκαμένος, ἀλλά κάπως ἀποκρουστικός μέσα στήν ἀκομψη στρατιωτική στολή του.

— Ἴσως, κυρία, νά μέ θεωρήσετε ἀδιάκριτον, τῆς εἶπε κοιτάζοντας τά βλέφαρά της γιά νά ζωντανέψη τό παρελθόν καί νά ξαναφέρη στή μνήμη της τά περασμένα...

Ὁ κόσμος τήν θεωρεῖ εὐτυχισμένη καί χαρούμενη. Τά βιβλία της ἐξυμνοῦν τή ζωή, θεοποιοῦν τόν ἔρωτα.

Ὁ ἔρωτας! Ἕνα θλιβερό χαιόγελο διαγράφεται στά χείλη της. Ὁ ἔρωτας! Τί ἤξερε πραγματικά ἀπ' αὐτόν; Τόν ἁγνό, τόν ἀθῆωτό, τό μυστηριώδη ἔρωτα, πού τόσες φορές εἶχε περιγράψει καί τόσες φορές εἶχε ὀνειροπολήσει, τόν εἶχε δοκιμάσει ποτέ ἡ ἀυτή; Αὐτή, πού ἀναπήθηκε ἀπό τόσες χιλιάδες ἀναγνῶστες, εἶχε πονεύσει ποτέ, ἔστω καί μιά φορά, τόν ἔρωτα σέ κάποιον! Κι' ἐνέα γυναῖκα ἀτλώνει μέ πάθος τά χέρια της πρός αὐτόν τόν ἀγνωστο θεό πού θά τήν ἔκανε νά λησμονήση μέ μιᾶς ὅλα τ' ἄλλα.

Ἔξαφνα ἄκουσε νά χτυπᾶ τό κουδοῦνι. Σέ λίγο μιά ὑπηρέτρια τῆς ἔφερε μιά μικρή κάτασπρη κάρτα, ἀπάνω στήν ὁποίαν ἡ Ἐλιάν διαβάζει:

Ὑπολοχαγός **Ρενέ Μαρτέν**

Βον Πεζικόν Σύνταγμα Ἀποικιῶν

Σαϊγκόν

Πρώτη φορά βλέπει αὐτό τό ὄνομα, ἀλλά αἰσθάνεται πάντοτε ἕνα τρομερό ἐνδιαφέρον γιά κείνους πού ὑρχονται ἀπό μακρυά.

— Ἄς ἔμπει, λέει στήν ὑπηρέτρια.

Ὁ ὑπολοχαγός Μαρτέν μπῆκε. Ἦταν ἕνας νέος, δυνατός καί ἡλιοκαμένος, ἀλλά κάπως ἀποκρουστικός μέσα στήν ἀκομψη στρατιωτική στολή του.

— Ἴσως, κυρία, νά μέ θεωρήσετε ἀδιάκριτον, τῆς εἶπε κοιτάζοντας τά βλέφαρά της γιά νά ζωντανέψη τό παρελθόν καί νά ξαναφέρη στή μνήμη της τά περασμένα...

Σήμερα ὅμως ἡ πηγή τῆς ἐμπνεύσεώς της εἶχε στερεψει. Ἡ ἐσωτερική της φλόγα εἶχε σβυσεῖ μπροστά στό θλιβερό της περιβάλλον. Ἀνάμεσα ἀπ' τά τζάμια τοῦ παραθύρου της βλέπει γυμνά κατάμαυρα δέντρα νά τρέμουνε στό φύσημα τοῦ ἀγέρα κάτω στόν κῆπο ἄσπρα χρυσάνθεμα στή θέση τῶν κατακόκκινων ρόδων τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ Ἐλιάν Μυρτίλ εἶνε λυπημένη. Ὡς τόσο